

Základ naší naděje

Zprávu o tom, že byl mrtvý člověk, Ježíš, opět živý, nám doručili svědkové té neuvěřitelné události a pečliví opisovači během tisíciletí. Je to jenom zajímavá zpráva, jakých dnes dostáváme tisíce? Ne, ne, opravdu může proměnit náš život, když si do hloubi srdce uvědomíme její cenu.

To potkalo i hlasatele této zprávy apoštola Pavla. Velmi se namáhal, aby se o jejím obsahu dozvědělo co nejvíc lidí. V roce 50 n.l. dorazil i do Athén, sídla tehdejší vzdělanosti.

Setkávali se s ním také někteří epikurejští a stoičtí filozofové. Někteří říkali: "Co nám to chce ten mluvka vykládat?" Jiní zase: "Zdá se, že to je hlasatel cizích božstev"; zvěstoval jim totiž **Ježíše a vzkříšení**.

Chopili se ho a odvedli do Areopagu a říkali: "Smíme vědět, co je to za nové učení, které hlásáš? Předkládáš našim uším jakési cizí věci. Chceme tedy poznat, co to má být." Všichni Athéňané a cizinci, kteří tam pobývali, se totiž nezabývali ničím jiným, než že říkali nebo poslouchali něco nového. Pavel se postavil doprostřed Areopagu a říkal:

"Muži athéňští, pozoruji, že jste v každém ohledu velicí ctitelé božstev. Když jsem totiž procházel a pozorně prohlížel vaše posvátná místa, našel jsem i oltář, na kterém je napsáno: 'Neznámému bohu.' Co tedy ctíte, a ještě neznáte, to já vám zvěstuji: Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm, je pánem nebe i země a nebydlí ve svatyních zhotovených rukou ani si nedává sloužit lidskýma rukama, jako by něco potřeboval; on dává všem život, dech i všechno. Učinil z jedné krve všechno lidstvo, aby přebývalo na celém povrchu země; ustanovil jim nařízená období a hranice jejich přebývání, aby hledali Boha, zda by se jej snad mohli dotknout a nalézt ho, a přece není od nikoho z nás daleko. Neboť 'v něm žijeme, pohybujeme se a jsme', jak to řekli i někteří z vašich básníků: 'Vždyť jsme i jeho rod.' Jsme-li tedy rodem Božím, nesmíme se domnívat, že božstvo je podobno zlatu nebo stříbru nebo kamenu, výtvaru lidské zručnosti a důmyslu. Když tedy **Bůh** přehlédl ty doby nevědomosti, nařizuje nyní lidem, aby všichni a všude činili pokání. Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit obydlený svět skrze muže, kterého k tomu určil. Všem o tom **poskytl důkaz** tím, že **jej vzkřísil z mrtvých**." (Skutky 17:18-31)

Jak reagovali posluchači?

Jakmile uslyšeli o vzkříšení mrtvých, jedni se mu posmívali a druzí řekli: "Poslechneme si tě o tom ještě jindy." A tak od nich Pavel odešel. Ale někteří se k němu připojili a uvěřili; (v. 32-34)

Jen někteří uvěřili

Žádný potlesk, jen výsměch a rozpaky, uvěřili jen někteří, přitom publikum bylo trénované v nejuznávanějších filozofických systémech té doby; epikurejci a stoici.

Všude jinde, kde Pavel kázal to bylo podobné, jen někteří uvěřili. Není to dnes velmi podobné?

Dokonce i pro členy sborů, které Pavel sám založil, bylo obtížné to chápat. Obsah 15. kapitoly jeho prvního dopisu korintskému sboru se zabývá podrobným popisem vzkříšení. Podnět pro tuto kapitolu:

Káže-li se, že Kristus je zprostřed mrtvých vzkříšen, jak mohou někteří mezi vámi říkat, že **není** vzkříšení mrtvých? (v.11)

Naše naděje

Ve verši 32b Pavel pregnantně shrnuje základ pro naši naději:

Jestliže mrtví nebudou vzkříšeni, jezme a pijme, vždyť zítra zemřeme!

Zde Pavel předkládá dilema, dvě možnosti (1) zemřeme a pak už nic (2) zemřeme a budeme vzkříšení...

[1] Zemřeme – co to znamená?

V době, kdy Pavel psal své dopisy, existovaly jen spisy, jež dnes nazýváme Starý zákon. Ty nám předávají jasně svědectví o stavu člověka po smrti.

Neboť pokud jde o úděl lidských synů i o úděl zvířete, mají stejný úděl: Jak umírá jeden, tak umírá i druhý, a obojí stejně dýchá. Člověk nemá před zvířetem žádnou přednost, vždyť je to všechno marnost. Všechno to odchází na stejné místo; vše to vzešlo z prachu a vše se to navrací v prach. (Kazatel 3:19, 20)

Všecko, což by před se vzala ruka tvá k činění, podle možnosti své konej; nebo není práce ani důmyslu ani umění ani moudrosti v hrobě, do něhož se bereš. (9:10, KB)

Konec života je stejný u zvířat i u lidí, změna v zemskou hlínu či prach. Žádný posmrtný život, žádné vědomí, ani důmysl, ani umění, ani moudrost. Po smrti žádné nebe či peklo, nebo dokonce očistec, jen hrob, žádné vědomí. To nám říká i naše zkušenost, proto se mnoho lidí vysmívá představě života po smrti a pokouší se užít si život, takový, jaký je teď.

Ne právě málo lidí se utěšuje představou života po smrti a poukazují: duchové zemřelých, není to jasný

důkaz? Pavel tuto možnost nepřipouštěl, jako rodilý Žid znal Zákon, který dostal jeho národ vysvobozený z egyptského otroctví od Boha:

Ať se u tebe nenajde ten, kdo by provedl svého syna či svou dceru ohněm, věštec přinášející věštby, hadač ani ten, kdo vykládá znamení, ani čaroděj ani zaklínač ani ten, **kdo se doptává ducha zemřelého**, ani věštec ani ten, kdo se **dotazuje mrtvých**. Vždyť každý, kdo dělá takové věci, je ohavností pro Jahva. Kvůli těmto ohavnostem je před tebou Jahve, tvůj Bůh, vyhání. (Deuteronomium 18:10-12)

Vyvolávání duchů zemřelých bylo tehdy, kolem roku 1500 před n.l., rozšířené v různých národech, a nepolevilo ani dnes. Kdo za těmi "duchy zemřelých" stojí, asi mnohé zajímá, ale v každém případě měl tento příkaz dobrý důvod – vyhnout se působení zlých duchovních bytostí, které se vydávají za duchy zemřelých.

[2] Budeme vzkříšení – kdy

Pro Ježíšovy učedníky je však útěcha, jak to napsal Pavel v jednom ze svých prvních dopisů:

Nechceme, abyste, bratři a sestry, nevěděli o těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ostatní, kteří nemají naděje. Protože věříme, že Ježíš zemřel a opět vstal, stejně tak Bůh přivede s Ježíšem ty, kdo v Ježíši zesnuli. (1. Tesalonickým 4:13, 14)

Stejný názor opakuje v 1. Korintským 15:20-22:

Kristus ale byl vzkříšen jakožto první ze všech zesnulých. Neboť, poněvadž smrt přišla skrze člověka, přišlo skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž v Adamovi všichni umírají, tak i v Kristu všichni budou oživeni. Každý ovšem v svém pořádku: první je **Kristus**, potom ti, kteří jsou Kristovi, **při jeho příchodu**

Vzkříšení *všech* věrných nastane až při jeho příchodu, Ježíšova příchodu. Jeho učedníci jej naposled viděli takto:

...Když to pověděl, byl před jejich zraky vyzdvižen a oblak jim ho vzal z očí. A když se upřeně dívali do nebe, jak odchází, hle, stáli vedle nich dva muži v bílých šatech a řekli: "Muži galilejští, co tu stojíte a hledíte do nebe? Tento **Ježíš**, který byl od vás vzat vzhůru do nebe, **přijde** právě tak, jak jste ho viděli odcházet do nebe." (Skutky 1:9-11)

Apoštol Petr potvrdil, že se Ježíš vrátí, Bůh ho pošle na zem, proč:

...až k vám [Bůh] **pošle** ohlášeného Mesiáše – **Ježíše**, který zatím musí zůstat v nebi až do času nápravy všech věcí, jak o tom Bůh od věků mluvil ústy všech svých svatých proroků. (Skutky 3:20-21)

Ježíš se vrátí, čímž začne čas nápravy všech věcí; jak již bylo uvedeno, hned na počátku dojde ke vzkříšení věrných, a ti pak s ním budou spolupracovat na nápravě všech věcí zde na zemi, obnovit pozemský ráj a rozšířit ho po celé planetě.

Závěr

Která z obou možností je pro nás lepší? Žít teď a tady, užívat si slast, jak doufali epikurejci? Žít ctnostně, být nad věcí, jak se o to pokoušeli stoikové?

Uvědomovat si konečnost života není ani dnes, kdy se nám vzhledem k minulým generacím žije mnohem lépe, nic lákavého, to se každý snaží nevnímat.

Naděje na vzkříšení poháněla apoštola Pavla k enormnímu úsilí hlásat tuto možnost co největšímu počtu lidí. Proč? Protože pomáhal lidem, aby uvěřili tomu, že

toto porušitelné tělo musí obléci neporušitelnost a toto smrtelné musí obléci **nesmrtelnost**. Když toto porušitelné tělo oblékne neporušitelnost a toto smrtelné oblékne nesmrtelnost, tehdy se uskuteční slovo, které je napsáno: 'Smrt byla pohlcena ve vítězství.' (1. Korintským 15:53, 54)

Náš současný relativně krátký život doprovázený nemocemi, válkami, zločinností, epidemiemi atd končí v době, kdy nasbíráme mnoho zkušeností a znalostí, které nemáme jak využít ani je předat, nelze vůbec porovnat se životem po tomto druhu vzkříšení, jaký propagoval Pavel. Pak také nastane

čas nápravy všech věcí, jak o tom Bůh od věků mluvil ústy všech svých svatých proroků. (Skutky 3:21)

Jak to vše bude vypadat konkrétně, aby to nebyla jen mlhavá naděje, bude popsáno v dalším článku.